א) ויומא מב, וש"כן, ב) וב"ק

יו) נייתח מב. יום כן, כ) לקמן עח: מנחוח קה. קו.], ג) לקמן לא: ב"ב קנא. ובחים קג. שקלים פ"ד מ"ז, ד) נעי מוס' בכורות

דף יד ע"ב ד"ה הקדיש. ש"מ]:, ס) [ע' הוריות ט' ע"ב. (מלפ"א)],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' דהם איכה פרת

מטאת פרת חטאת קדשי בדק: (ב) שם דהא אינו חטא השתא בתר דאתמני כר אימויי שעיר:

(ג) שם ולא אמר רבי שמעון וכו׳

תנו שב זכו תוו וכי טונון זכר בתקן זכר קדום הגוף ה"ה הכא גמי אימור לא"ר שמעון: (ד) רש"י ד"ה הואיל ומותר הפסח וכר ואע"ג דהך נקבה לא קרבה אפילו וכר הואיל והיא נקצה

כל"ל ותיבת שלמים נמחק: (ה) ד"ה חטא עד כו' שעיר

יסו דו מעמ על כו עשיל הוא הס"ד ואח"כ מ"ה הא גמי עשיר הוא ולאו: (1) ד"ה ודמיהם וכו' לבדק הכית ואפילו

: אינו יוצא:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה הואיל. והיא. ל"ל

ובא: [ב] בא"ד ונחתא. ז"ל נחתא: [ב] בא"ד ונחתא. ז"ל נחתא: [ג] ד"ה הואיל. בעולה. ז"ל כעולת: [ד] ד"ה קדשי. ולא. ז"ל לא:

רבינו גרשום

ר' שמעון אמר לעולתו ראינה חובתו עושה תמורה. שהרי בנה

קרב עולה דאיכא שם עולה

קרב עודה דאיכא שם עודה עליה בעוף עושה תמורה: לפבחו ולאשמו. דהויין חובתו אין עושה תמורה דלא קדשה אלא לדמיה: שאין לך דבר שעושה תמורה אלא דבר הרועה להסתאב אותו.

אלא דכר הרוקה להפתאב אותו.
שיש בו קדושה כל כך שצרין
רעיה עושין תמורה אכל מפריש
נקבה לאשם הואיל וטבירא ליה
דתימכר שלא במום וה״ה מפריש
נקבה לפסחו הילכך אין עושין

. תמורה: אמר רבי איז אני רואה

דינה כמותר פסח וקרבה בדמיה

שלמים וקדשה קדושת הגוף ועבדה תמורה שהרי שלמים

ועבדה תמורה שהרי שלמים באין נקבה: וניתני גמי אין אני רואה דבריו של ר' שמעון באשם. אלא עבדה תמורה: הואיל ואמרן לעיל במתניתין מותר אשם יקרב

שולה. והא נקבה נמי הויא כמותר

אשם ותיקרב עולה דהא אשכחז

אשם והקוב פולדו האוף ותיקדש עולה נקבה בעולת העוף ותיקדש קדושת הגוף ותיעביד תמורה: קסבר ר". מותרות דקרבי עולה:

קסבר ר'. מותרות דקרבי עולה: לנדבת צבור אולי. לעולת צבור

לנו בנו אבור: שהפריש ואין תמורה בצבור: שהפריש פרה נקבה לשום פרו. שלו שמביא ביוה"כ לחטאתו: תיקדש ותיעשה תמורה שהרי מצינו פרת

חטאת. פרה אדומה דנקבה היא

יקרויה חטאת: מהא לא איריא

דקורה הוטאת: מהא לא אירא דפרת חמאת קדשי בדק הבית היא ולית בהו תמורה. דלא קדשי קדושת הגוף וליכא לאקשויי מיהא: יחיד שמביא לחמאתו

כשבה או שעירה והפריש שעיר.

בשבה או שעירה והפריש שעיר. לשום שעירתו: תיקדוש קדושת הגוף ותעכיד תמודה. דהא איכא שם חטאת עליו שהרי נשיא מביא שעיר לחטאתו: לא דמי להכא משום הכי לא קדיש דתרי גופי משום הכי לא קדיש דתרי גופי

נינהו. יחיד ונשיא דמאי דמייתי

האי לא מייחי האי ארל הרא גרי

האי לא מייתי האי אכל הכא גבי
יחיר מפרים נקבה לעולתו משום
הכי קרשה שהי הוא עצמו אם
נכטי ול היות עני יכול להביא
עולת העוף שהיא נקבה: חבאו
עולת בעוף שהיא נקבה: חבאו
עד ש"א נתסנו. להיות נשיא
אם הפריש שעיר לשום שעירתו
שהוא חייב להביא שהוא עדיין
הירוט ניסדוש: הדיוט ניסדוש: הדיו

הדיוט ניקדוש: דהא אילו חמא

למזבח ומ"מ

דחזי

בא א מיי׳ פ״א מהל׳ תמורה

הלכה כא:

ה ט ופ"ב שקלים הלכה ב:

בג ג מייי פייח מהכסת ממורה הלי אוה' יב: בד ד מייי שם הלי כא: בה ה מייי שם הלי יב ופייז מהלי ערכין הלכה ז: בו ו ז מייי פייא מהלי ממורה

הלכה כא:

יטכני כון. בז ח מיי' פט"ו מהל' שגגות הלכה י:

בש י מיי׳ פ״ה מהל׳ ערכין הל׳

י נמ״ם:

הככה יו: ייי פט"ז מהלי מעה"ק. הלי ג וע"ש:

פ"א מהלכות תמורה

בג גמיי׳ בג גמיי׳

אלו קדשים פרק שלישי תמורה

ולפסחו ולאשמו עושה "תמורה רבי שמעוז

אומר לעולתו עושה תמורה לפסחו ולאשמו

אין עושה תמורה שאין לך דבר עושה תמורה

אלא הרועה להסתאב אמר רבי אין אני

רואה דבריו של ר"ש מבפסח הואיל ומותר

הפסח קרב שלמים ולימא אין אני רואה דבריו של ר' שמעון באשם הואיל ומותר אשם

קרב עולה רבי סבר לה כרבגן ידאמרי

מותרות לנדבת ציבור אזלי ואין יתמורה

בצבור קס"ד היינו מעמא דר"ש גבי מפריש

נקבה לעולתו משום הכי עושה תמורה דהאיכא שם עולה עליה גבי פעולת העוף

אלא מעתה בכהן גדול שהפריש פרה לפרו

תיקדוש מ דהאיכא פרת חחמאת (6) חיקדשי

בדק הבית הוא "וקדשי בדק הבית לא עבדי

תמורה יחיד שהפריש ישעיר לשעירתו

תיקדוש דהאיכא שעיר נשיא אי נמי נשיא

ישהפריש שעירה לשעירו תיקדוש דהא יחיד

מפריש שעירה הני תרי גופי נינהו פחמאו

עד שלא נתמנו כי מפריש שעיר לשעירתו

תיקדוש דהא אילו חטא השתא (כי בר איתויי

שעיר הוא יו הא לא חמא לא איחייב בשעיר

אי הכי הכא נמי הא לאו עולת העוף קמייתי

ר"ש סבר לה כר' אלעזר בן עזריה דתנן פיהרי

עלי עולה יביא כבש ר"א בן עזריה אומר או

תור או זובני יונה תנן התם י המקדיש נכסיו

והיה בהן בהמה ראויה לגבי מזבח זכרים

ונקבות ר"א אומר י זכרים ימכרו לצרכי

עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ודמיהן

יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית ר' יהושע

אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו

לצרכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר

נכסים יפלו לבדק הבית א"ל ר' חייא בר אבא

לרבי יוחגן לרבי יהושע דאמר זכרים עצמן

יקרבו עולות חונקבות היכי מקרבן שלמים

רא מכח קרושה דחוייה קאתיין ל"א א"ל ר'

חייא בר אבא לרבי יוחנן מדקאמר ר' יהושע

זכרים עצמן יקרבו עולות למימרא דקדושת

הגוף אקדשינהו אי הכי נקבות אמאי ימכרו

לצרכי שלמים ₪בעיא רעייה אמר ליה רבי

יהושע סבר לה כרבי שמעון דאמר כל מידי

דלא חזי ליה לגופיה לא נחתא ליה קדושת

הגוף דתנן יורבי שמעון אומר תמכר שלא

במום יח ים (ולא א"ר שמעון) כיון דלא חזיא

נקבה לאשם לא נחתא יגוליה קדושת

הגוף [©] אימור דא"ר שמעון גבי נקבה לאשם

שלמים דשניהן עושין תמורה: דאיבא שם עוֹלה עליה. גבי עני בעולת העוף ולפי הא דק"ד השתא רולה לומר מפריש נקבה לעולתו לה כגון מלורע עשיר שלריך להביא עולת בהמה זכר ומש״ה קאמר דעושין תמורה בהפריש נקבה לעולתו

דהא איכא פרת חמאת. תימה לפי מה דפירשתי לון דאיכא למצוא לו נקבה בעולה בהאי חיובא גופיה דקמחייב

והכא לא שייך למימר הכי לחועוד אמאי נהט פרת חטאת רוב חטאת המובח נהבה אתיא וי"ל דפריך מכ"ש דהא אפילו מפריש נקבה לעולה דהיא גופה לא חזיא לעולה אפילו הכי קאמר דעושה חמורה משום דאיכא שם עולה עליה בעולת העוף כ"ש מפריש פרה לפרו דהיא גופה חזיא לפרת חטאת אם היא אדומה דאית לן למימר לתיקדום: יחיד שהפריש שעיר לשעירתו תיקדוש דהא איכא שעיר נשיא. וה״ה דהוה מלי למיפרך מבריימה גופה דלעיל דחשם בן שנה והביחו בן שתים דקחמר ר' שמעון כל עלמן אינן קדושין ואמאי הא חזי לאשם מעילות וגזילות והאי שינויא דקמשני שייך נמי עלה: הני תרי גופי. פירש"י יחיד ונשיא ומיהו בהאי גופא דיחיד לא משכחת שעיר חטאת ובהאי גופא דנשיא לא משכחת שעירה אבל עולה נקבה בהאי גופא משכחת לה דאי בעי מפקר לנכסיה והוי עני וחזי ליה עולת העוף עכ"ל ול"נ דמאי קפריך בסמוך לעו אי

הכי מוהא נמי לא עולת העוף קמייתי מ"מ לא דמו מאן דהיא גופה חזי לעולת נקבה אי מפקר נכסיה לכ"נ לפרש הני תרי גופי נינהו דהאי יחיד לא חזי להיות

דליבא

נשים בעוד הנשים חי 🗗 ונשים לא חזי להיות לו דין יחיד אבל עני ועשיר כחד גופא דמו העשיר ראוי להיות עני ועני ראוי להיות עשיר והשחם פריך שפיר אי הכי דאמר הא לא חטא ולא אימייב בשעיר אע"ג דגופו ראוי להיות נשיא כיון דבההיא שעתא דמטא לא אימייב בשעיר לאו כגוף אחד קרינא ביה הכי נמי בההיא שעתא דמטא לא אימייב בעולת העוף ולא מצי פטר נפשיה בה: רבי שבעון סבר בר"א בן עוריה בו'. יביא תור ^{מכן} או בני יונה פירוש וכיון לתי כשהים שפתנו לותמה בל מחיים בשות השפרים לפיני מלובה (ב"ק דף עמ:) מגו וא"כ דמי שפיר בעולת נקבה ול"ל דמיירי השתא הא דר"ש דמפריש נקבה לעולתו דמלי פטר נפשיה בעוף אפילו לאחר הפרשת בהמה כדאי פ' מרובה (ב"ק דף עמ:) מגו וא"כ דמי שפיר בעולת נקבה ול"ל דמיירו שפה בשות הפרשת בהמה כדאי פ' מרובה (גם זה שם): יכוברן דצרבי עודה ויפדו רשיהן עם באומר הרי עלי עולה דמלי פטר נפשיה בעולת העוף נקבה אפילו לאחר הפרשת בהמה כדאי פ' מרובה (גם זה שם): יכוברן דצרבי עודה ויפדו רשיהן עם שאר נכסים לבדק הבית. דקסבר רבי אליעזר סתם הקדש לבדק הבית והוי כמתפים תמימים לבדק הבית ^{מדן} דאינו יולא מידי מובח לעולם: ^{מהן} ורבי יהושע אמר זברים עצמן יקרבו עולה. דקסבר לא שביק אינש קדשי מובח ואקדיש לקדשי בדק הבית מידי דחזי לקדשי מובח וסתמא דעתו לעולה דכולה כליל לשס:

הא בעי לרעות כדקתני מתני׳ (לעיל יח:) המפריש נקבה לעולה תרעה:

השתא. לאחר שנתמנה היה צריר להביא שעיר דהכא גוף אחד הוא הדיוט ונשיא: אפילו הבי לא דמי. התם משום הכי לא מייתי שעיר המראג, לאזר שנומנה והיה צדיך להביא שעיר דוכא מן אוד הוא הידים ונשיא: אפירו הכי לא הדינו משפר הבי הא הדינו לא קדיש: או הבי הכשר אע"ג דגוף אחד הוא דהא לא חטא כשהוא נשיא ולא איתייב בשעיר הילכך אי מייתי שעיר כשהוא הדינו לא קדיש: או הבי הכשר נפי. גבי מפריש נקבה לעולת לא ליקדיש דעשיר הוא מי שמפריש בהמה לעולה ולא בר איתוי עולת העוף נקבה הוא: א"א חיינו מעמא דר' שמעון, גבי עולה דסבר דעשיר גמי מצי מייתי עולת העוף כר' אלעזר בן עזריה: ר' יהושע אמר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימברו לצרבי שלמים ויביא בדמיהן עולות. כדמפרש טעמיה בפרק בתרא יש בקדשי מזבח (לא:) דלא שביק איניש קדשי מזבח תקבות יסבו דיצו כי שנים דיצא ביו מהוץ עותה כו מספרים טעמית בפוץ בחוא יס בקוים מובח (אא) דגי שניק אניים קושי מובח
דבר הראוד למובה כולו לאשים ומקדשינות לבדה הבית ועוד דסבר דאדם חולק את נדרו דבתמה לקדשי מזבח ושאר נכסים לקדשי
בדק הבית: נקבות היכי קדבי שלפים. מדקאמר זכרים עצמן יקרבו עולות מכלל דכל בהמות אקדשינהו לשום עולות ונקבות לא מצי
קרבו עולות והיכי מצי למיקרב שלמים הני שלמים: מבח קרושה דחויה אתיאן. דלשום עולות כולות ולא חזי לעולה: "א"א
למימרא דקדושת הגוף לשום עולה לאשים אקרישינון לכולהו: והא בעו רעייה. נקבות דמכח קדושה דחויה אתיין: ר' יהושע סבר לה
בר' שמעון. דאמר תימכר שלא במום דכל מידי דלא חזי לגופיה להקרבה לא נתחא לה קדושת הגוף לשם ההוא זבח הילכך לא בעי

דסתמא לעולה אקדשינהו והוה ליה

מפריש נקבה לעולה והיכי יקרב שלמים

לפסחו ולאשמו. לא מלינו אשם ופסח נקבה: ה"ג שאין לך דבר עושה שארין דך דבר שעושה תמורה אדא הרועה ומסתאב. כלומר ההוא תמורה אלא הרועה להסחאב. כלומר שאין לך דבר שעושה תמורה אלא ההוא דקדוש קדושת הגוף שאם אינו ראוי להקריב אינו נמכר

שמן חל עליהן בנקבה דנמכר שלא

במום הילכך לא עביד תמורה אבל בעולה דאיכא שם עולה עלה בעוף סבירא ליה דתרעה ועבדא תמורה: הואיל ומותר הפסח קרב שלמים. הילכך הואיל שו ושייכים שלמים בפסח ושלמים באין נקבה שו ואף על גב דהך (י) לא קרבה נקבה אפילו שלמים לאחר הפסח כדאמרן לעיל (דף יט.) נשתיירה לאחר הפסח תרעה יו מיהו שם שלמים עלה הואיל [א] והיא יחן (שלמים) נקבה [ב] ונחתא לה קדושת הגוף יש: הואיל ומותר אשם קרב עולה ואישתכח דהך נקבה דאשם עולה היא ותקדיש קדושת הגוף ס [ג] בעולה נקבה דהא מלינו עולת נקבה בעוף: לנדבת לבור. ואי נמי הויא עולה הואיל ולעולת לבור קיימא לא עבדה תמורה: לפרו. פר יום הכפורים יחו דחטחת דהא איכא שם חטאת עלה דהא אשכחנא פרה אדומה דמיקריא חטאת (חולין דף ית.): קדשי בדק הכים הית. [ד] ולא קרבה למזבח יכו ולהכי קרי ליה בדק הבית כלומר דדין בדק הבית אית לה כגו: תרי גופי נינהו. יחיד ונשיא ומיהו בהאי גופא דיחיד לא משכחת שעיר לחטאת ובהאי גופא דנשיא לא משכחת לה שעירה אבל עולה נקבה בהאי גופא משכחת לה דאי בעי מפקר לנכסיה והוי עני וחזיא ליה עולת העוף: חטא עד שלא נתמנה. ידו יהושם חטאת עליה בהאי גופא דאילו חטא השתא בר איתויי שעיר הוא: (ה) כח כוז (עשיר הוא) לאו עולם העוף מייםי. אי הוה מחויב עולה לא הוה מייתי עולת העוף דעשיר הוא וא"נ עני הוא ליש עולת נדבה לא קרבה בדלות אי לא פריש בהדיא עוף: רבי שמעון סבר לה כרבי אלעור בן עוריה. דאפילו גבי נדבה דעשיר סתם כשו חזיא עולת העוף: ודמיהם יפלו עם שחר נכסים לבדק הבית. דסבר ר"א סתם הקדשות לבדק הבית ואפילו (ו) לו בהמה ומיהו מידי דחזי למזבח לאז אינו יולא מידי מזבח לעולם. ור׳ יהושע סבר לא שביק איניש קדושת מזבח ומקדיש לבדק הבית מידי דחזי למזבח הילכך מסתמא למזבח אקדשינהו והן עלמן יקרבו עולות: ונקבות ימכרו כו' ויביאו בדמיהן עולות. דסתמייהו לעולה אקדשינהולם: מכח קדושה דחויה אתי. דכיון דוכרים קרבו עולות ודמי

בלא מום אלא ירעה הילכך ר"ש סביראיה ליה באשם ופסח הואיל ואין

השלמים עולות מכלל דסבירא ליה

דקדוש קדושת הגוף שאם אינו ראוי להקריב אינו נמכר בלא

רבי סבר כרבנן דאמרי מותרות לנדבת צבור אולי ואין תמורה בצבור. ותימה מאי קאמר דלעיל משמע דתולה תמורה ברעייה והכא משמע דתולה רעייה בתמורה לימא דלירעו ויעשה תמורה ונראה דה"פ כיון דלנדבת לבור אזלי ואין תמורה בנבור אין לומר דליהני ליה למפריש נקבה לאשם להיות קדוש קדושת הגוף משום דמותר אשם קרב עולה כיון ליו דאין דינם שוה ליו (לתמורה דאשם עושה תמורה) ואין מותר אשם עושה תמורה דלנדבת לבור אזיל דלא עביד

תמורה ולא דמי למפריש נקבה לפסח דמותר פסח הוי לשלמים שעושים תמורה כמו הפסח עלמו הילכך דין הוא שיחול קדושת הגוף על נקבה שהפרישה לפסח דכך לי הפרישה לפסח כאילו הפרישו למותר פסח דהיינו

משום דהאי חיובא דמחויב שייך בנקבה אם היה עני שמפריש עולת העוף דבאה נקבה דאין תמות וזכרות בעוף ומש״ה נקט גבי עני כגון עני מלורע דבהאי חיובא דקמחייב איכא נקבה בעולה:

א] בפסח. ל"ה שהמקדיש לשם פסח בא שלמים מש"ח בו גבי יטנו כלו טלנויט (ש וו) כן גי נני בעולת העוף אלי זעתה לר"ש כהן גדול (ש"נ הכא נמי אי הכי

ינן אמויבן טעמארו ש(צ ק)
ינן רש"ק מ"ז יגן מחתל
לה קדושת הגוף ה"ג כיון
דלא חזיא נקבה לעולה לא נחתא לה קדושת הגוף אימור. לאשם לא נחתא. נ"א לעולה לא נחתא (ש"מ) יד] ל"ל דסבירא טון הואיל ושייכי שלמים (ש"מ)

טו) אע"ג דהך נקבה לא קרבה אפילו (ש־מ) יו) מרעה. ס"א אפ"ה עושה ממורה הואיל ושם שלמים עלה דמלינו שלמים כו' (ש־מ) יח) שלמים ומציגו שלמים נקבה (ש־מ) פרה נפדית בלא מום ואם נמצא נאה ממנה כו' וכיון דלא קדשה לגופה לא עבדה תמורה הס"ד. ומס"ד קרבן יחיד. נקבה שעירה או כבשה וקרבן נשיא זכר שעיר הס"ד. ומס"ד תכי (מ"ם) לד) ממנס להיות נשיא וחייב שעירה ואח"כ נתמנה

שם וד אלא הראוי להםתאב. גליון וכ״ש דבר הראוי להקרבה אלא לאפוקי נקבה לפסחו או לאשמו דכיון דאינו רועה אינו קרוש קרושת הגוף ואין עושה תמורה: הואיל ומורר פסה קרב שלמים. גליון פי׳ וכיון שע״י תפרשה זו שמפרישה לפסה היא עומדת לבא לידי מותר פסח שהיא שלמים ושלמים באים נקבה חשיבה הפרשה זו וחייל עליה קדושת הגוף: ולימא אין אני רואה דבריו של ר״ש באשם. ע״ בהשמטות בסוף המס׳: רבי סבר ובו' ותימא של ר״ש באשם. ע״ בהשמטות בסוף המס׳: רבי סבר ובו' ותימא מאין לאביד וו׳ל הר״י ז״ל בגיליון תימה מה בכך וכי מ״ה לא מקדשא, ועוד גבי עולת העוף לא יועיל מהאי טעמ׳ דלא עביד

מום אלא ירעה הילכך ר"ש סבירא ליה באשם ופסח הואיל ואין אשם ופסח חיילי בנקבה דנמכר בלא מום הילכך לא עבדי תמורה אבל

בעולה דאיכא שם עולה בעוף ס"ל דתרעה ועבדה תמורה. לשון רש"י:

מוסף רש"י קדשי בדק הבית היא. כלומר אין נה קדושת המונח אלא קדושת חין כה קדושת המוצח חלם קדושת דמים בעלמה, שהרי שחיעתה בהר המשחה (יומא מב.) כלומר הינה מקדשי מוצח ליקדש קדושת הגוף (שבועות יא:). הרי עלי עולה יביא כבש. פחות שבעולות, דעולה ליכא לספוקי אלא בזכרים (מתחות קום. המקדיש נכסיו. לכדק הכית (זבחים קג.). ראויה לגבי מזבח. תמימים (שם). זכרים ימכרו לצרכי עולות.

דקי"ל (לקמן לג:) המתפים תמימים לבדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למובח, שכל הראוי למזבח אינו יולא מידי מזבח לעולם (שם). ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית. קסנר ר״ל קתס הקדשות לנדק הנית ואפילו נכחה ומיהו כל הראוי למונת כשהוא פודהו מיד הגובר אינו פודהו אלא למזבח, דאינו יולא מיד מזכח לעולם (לקמו לא:). זכרים נצמן יקרבו עולדת: נסט מוטו האיש, דקסבר אדם חולק הקדישו, אע"ג דמקדיש סתמא דעתיה הוה לההריב למזבח הראוי לו. ובקבות ימכרו לצרכי שלמים. אנל הו יבוברו לבו בי שלבוים. מכל אן עלמן לא יקרבו שלמים עד שימכרו, דכיון דמקדיש סתמא הכל הקדיש הראוי למזבח, דומיא דבדק הבית הראוי למזבח, דומיא דבדק הבית שכולו קדוש, הלכך לדמי עולה

שינויי נוסחאות

אקלישנהו (זבחים קג.).

בן מיקדט ותעשה תמורה דהאיכא עי' בהשתטות בסוף המסכת (ש"מ) דן חטאת. ס"א דהאיכא פרת חטאת על שמו ייסופט פרת חטאת קדשי בדק הבית פרת חטאת קדשי בדק הבית היא וקדשי בד"ה כו' תמורה אלא מעתה יחיד שהפריש (ש"ם) ה] נינהו חטא עד שלא נתמנה והפריש שעיר כו׳. ס״א חטאו עד שלא נחמנו ונחמנו והפרישו מעשה חמורה דאי אימידע להון מקמי דמחמנו והוו מחייבי שעירה מקמי דמחמנו והוו מחייבי שעירה מקמי דמתמנו והוו מחייבי שעירה הא לא אימידע להון מעיקרא, הא עשיר קי הכי הכת נתי הם עשיר הוא, אלא היינו טעמא דרי שמעון גבי עולה דסבר אי בעי פטר נפשיה בעולת העוף כרבי אלעזר בן עזריה כדתנן כו' (שימ) ו] הוא התם הא לא חטא ולא איחייב כו' הא משיר הוא ולאו עולת מיים עשיו הוא דלאו עולת נקבות ז] בן יונה (ש"ח) ת] עולות נקבות היכי (ש"ח) ע] שלמים תיבעי רעייה. ובכת"י לוחר רעיה בעיא (ש"מ) ין רק"ה תמכר שלה במוס ולאו אמר ר"ש כיון (ש"מ) נמוס ולאו אמר ר"ש כיון (ש"מ) יא]ואמרינןדטעמאדר"ש(צ"ק)

קורבו'? תמורה, וייל דאין תמורה לאו דוקא אלא ר"ל דלא קדשה בגוף לפי שעולה במותרות לצבור ועולה נקבה אינה קדושה רק מכח ע"ע ועולת עוף לא שירן בצבור ע"כ: תו' ד"ח דאיכא שם עולה וכו' כגון עני מצורע, ולא אמר שיש שם עולה בזב ומיירי בעולת נדבה דבעי לאשכוחי דבהאי חיובא דקא מחייבא איכא נקבה בעולה. ובכ"י אחר בלא עני יכול למצוא עולת העוף בזב, אלא י"ל דבהוא קרבן גופיה דמפריש נקבה לחובתו איכא נקבה בעני: תום' ד"ה הני תרי נופי וכו' דאי בעי מפקר לנבסית. עיין